

جمعية وقت الحوار
للدعوة الإلكترونية

تصريح رقم 5031

Pamamaraan ng mga Nagpapakilala sa Islam para sa mga Bagong Muslim

UNANG ANTAS

UNANG ARALIN

Mga haligi ng Islam

Panimula

Ang Islam ay isang ganap na relihiyon na nag-aayos ng buhay ng tao sa lahat ng aspekto nito. Upang maisakatuparan ang ganitong ganap na kaayusan, itinakda ni Allah — subḥānahu wa taʿālā — ang limang pangunahing haligi na siyang pinagbabatayan ng Islam. Ang mga haliging ito ang pundasyong kinatatayuan ng pananampalataya at mga gawaing panrelihiyon ng isang Muslim. Ang mga haligi ng islam ay kumakatawan sa mga pangunahing uri ng pagsamba at gawaing kailangang isagawa ng bawat Muslim bilang bahagi ng kanyang pananagutan sa Islam. Sa pananaliksik na ito, tatalakayin natin nang detalyado ang limang haligi na ito, at ipaliliwanag ang papel na ginagampanan ng bawat isa.

sa paghubog ng isang balanseng personalidad na Islamiko.

Unang Haligi

Ang Dalawang Pagsaksi Ang Unang Saligan ng Islam

Ang unang haligi sa limang haligi ng Islam ay ang Shahādah o ang Dalawang Pagsaksi — ang pagsaksi na **“Walang ibang diyos na karapat-dapat sambahin maliban kay Allah,” at na “Si Muhammad ay Sugo ni Allah.”**

Ang dalawang pagsaksing ito ang pintuan papasok sa Islam. Sinumang nagnanais na maging Muslim ay kailangang bigkasin ang shahādah nang may katapatan, taos-puso, paniniwala, pagmamahal, at pagkakaunawa sa kahulugan nito, kalakip ang pagtanggap at pagsunod dito — sa panlabas man o panloob.

Ang pagsaksi na **“La ilāha illa Allah”** (Walang ibang diyos kundi si Allah) ay nangangahulugan ng pagtatangi kay Allah sa pagsamba, at pagtakwil sa lahat ng uri ng pagtatambal (shirk). Walang sinuman o anuman ang karapat-dapat sambahin maliban kay Allah lamang. Ayon sa sinabi ni Allah sa Qur’an: **“At sila’y hindi inutusan kundi upang sambahin si Allah nang taos-puso ang pananampalataya sa Kanya bilang mga Hunafā’ (tumiwalag sa shirk).”** [Surah Al-Bayyinah, 98:5]

Samantala, ang pagsaksi na **“Muḥammadur Rasūlullāh”** (Si Muhammad ay Sugo ni Allah) ay nangangahulugan ng paniniwala na si Muhammad (ﷺ) ang huling Propeta na isinugo ni Allah upang akayin ang sangkatauhan sa gabay ng katotohanan.

Ang pagsaksing ito ay nag-uutos sa isang Muslim na sumunod sa Sunnah ng Propeta at isabuhay ang kanyang mga aral.

Sinabi ng Propeta Muhammad (ﷺ): **“Ang Islam ay itinayo sa limang bagay: ang pagsaksi na walang ibang diyos kundi si Allah at si Muhammad ay Kanyang Sugo...”** (Isinalaysay ni Al-Bukhari)

Ikalawang Haligi

Ṣalāh (Pagdarasal)

Ang Ugnayan sa Pagitan ng Alipin at ng Kanyang Panginoon

Ang pagdarasal ay ang ikalawang haligi ng Islam, at ito ang pinakamahalagang haligi pagkatapos ng Shahādah. Sinabi ng Propeta Muhammad (ﷺ): **“Ang Ṣalāh ay haligi ng relihiyon.”**

Ang pagdarasal ay kumakatawan sa tuwirang ugnayan ng alipin sa kanyang Tagapaglikha, kung saan ang isang Muslim ay humaharap kay Allah limang ulit sa bawat araw — may kababaang-loob, paggalang, at taimtim na panalangin. Ayon kay Allah sa Qur’an: **“Katotohanang ang pagdarasal ay itinakda sa mga mananampalataya sa takdang oras.”** [Surah An-Nisā’, 4:103]

Ang Ṣalāh ay hindi lamang isang panlabas na ritwal, kundi isang paraan upang makamtan ang panloob na kapanatagan at espirital na koneksyon. Ito ay paalala sa bawat araw para sa Muslim na ituon ang puso at isipan kay Allah.

Ang Ṣalāh ay nagpapatatag ng tuloy-tuloy na espirital na ugnayan sa pagitan ng tao at ng kanyang Panginoon. Isa rin itong pagsasanay sa disiplina, organisasyon ng oras, at paglayo sa kasalanan, tulad ng sinabi ni Allah: “Katotohanang ang Ṣalāh ay pumipigil sa kahalayan at masamang gawa.” [Surah Al-‘Ankabūt, 29:45]

Isa rin sa mga layunin ng pagdarasal ay ang pagpapawi ng mga kasalanan at pagkakamali na maaaring magawa ng tao sa araw-araw. Sinabi ng Propeta Muhammad (ﷺ): **“Ano sa palagay ninyo kung may isang ilog sa tapat ng pintuan ng isa sa inyo, at siya’y naliligo rito limang beses bawat araw, may matitira pa bang dumi sa kanya?”**

Sinabi nila: **“Wala nang matitira.”** Sinabi niya: **“Ganyan ang limang beses na pagdarasal; sa pamamagitan nito, pinapawi ni Allah ang mga kasalanan.”** (Muttafaqun ‘alayh — napagkaisahan ng Bukhari at Muslim)

Ikatlong Haligi

Zakāh

paglilinis ng Yaman at pagkatao

Ang Zakāh ay ang ikatlong haligi ng Islam. Isa itong itinakdang tungkuling pinansyal na nag-uutos sa isang Muslim na maglaan ng tiyak na bahagi ng kanyang kayamanan upang ipamahagi sa mga mahihirap at nangangailangan.

Hindi ito basta-bastang donasyon o buwis, kundi isang paraan ng paglilinis sa sarili mula sa kasakiman, pagkamaramot, at kasalanan, at isang pagsasanay sa damdamin ng pakikipagkapwa at kabutihang-loob. Pinapawi rin nito ang sobrang pagkahumaling sa mga makamundong bagay. Sinabi ni Allah sa Qur'an: **“Kumuha ka mula sa kanilang kayamanan ng kawanggawa upang linisin at pakabanalin sila sa pamamagitan nito.”**

[Surah At-Tawbah, 9:103]

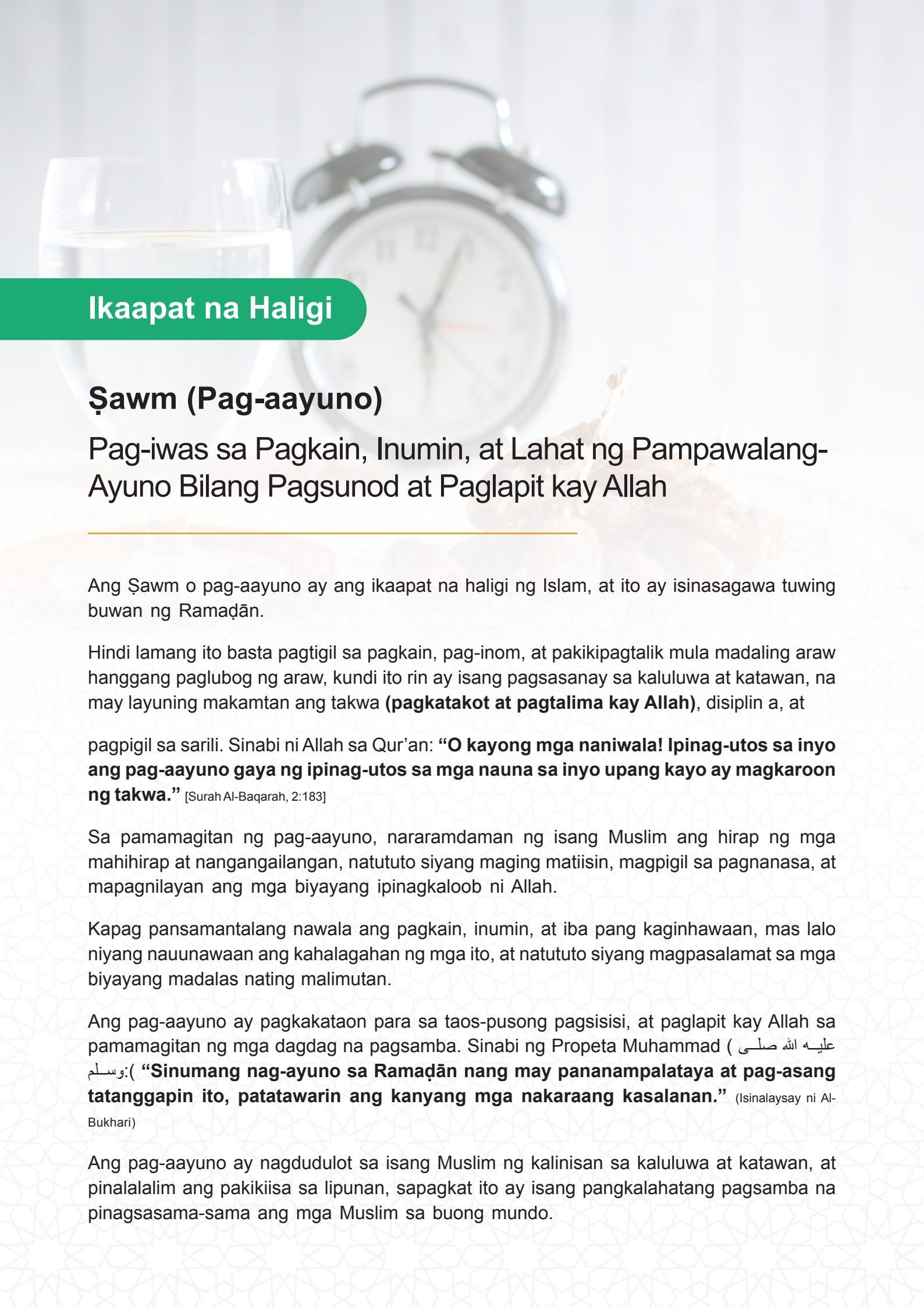
Ang Zakāh ay nakakatulong sa pagkamit ng balanse sa lipunan, sapagkat ito ay nagbibigay-tugon sa pangangailangan ng mga mahihirap at binabawasan ang agwat sa pagitan ng mayayaman at kapus-palad.

Sa pamamagitan ng Zakāh, ang isang Muslim ay natuturuan ng pananagutan sa lipunan, at ang yaman ay nagiging daan ng kabutihan at pagpapala, sa halip na maging sanhi ng kasamaan.

Ang Zakāh ay hindi boluntaryo, kundi isang obligasyong ipinataw ng Sharī'ah sa sinumang ang yaman ay umabot sa itinakdang halaga (niṣāb) at naipon nang isang buong taon.

Sinabi ng Propeta Muhammad (ﷺ): **“Ang sinumang nagbigay ng Zakāh mula sa kanyang kayamanan, ang kasamaan nito ay naalis na sa kanya.”** (Isinalaysay ni Ibn

Mājah at pinatotohanan ni Al-Albānī bilang ḥasan)

Ikaapat na Haligi

Şawm (Pag-aayuno)

Pag-iwas sa Pagkain, Inumin, at Lahat ng Pampawalang-Ayuno Bilang Pagsunod at Paglapit kay Allah

Ang Şawm o pag-aayuno ay ang ikaapat na haligi ng Islam, at ito ay isinasagawa tuwing buwan ng Ramaḍān.

Hindi lamang ito basta pagtigil sa pagkain, pag-inom, at pakikipagtalik mula madaling araw hanggang paglubog ng araw, kundi ito rin ay isang pagsasanay sa kaluluwa at katawan, na may layuning makamtan ang takwa (**pagkatakot at pagtalima kay Allah**), disiplin a, at

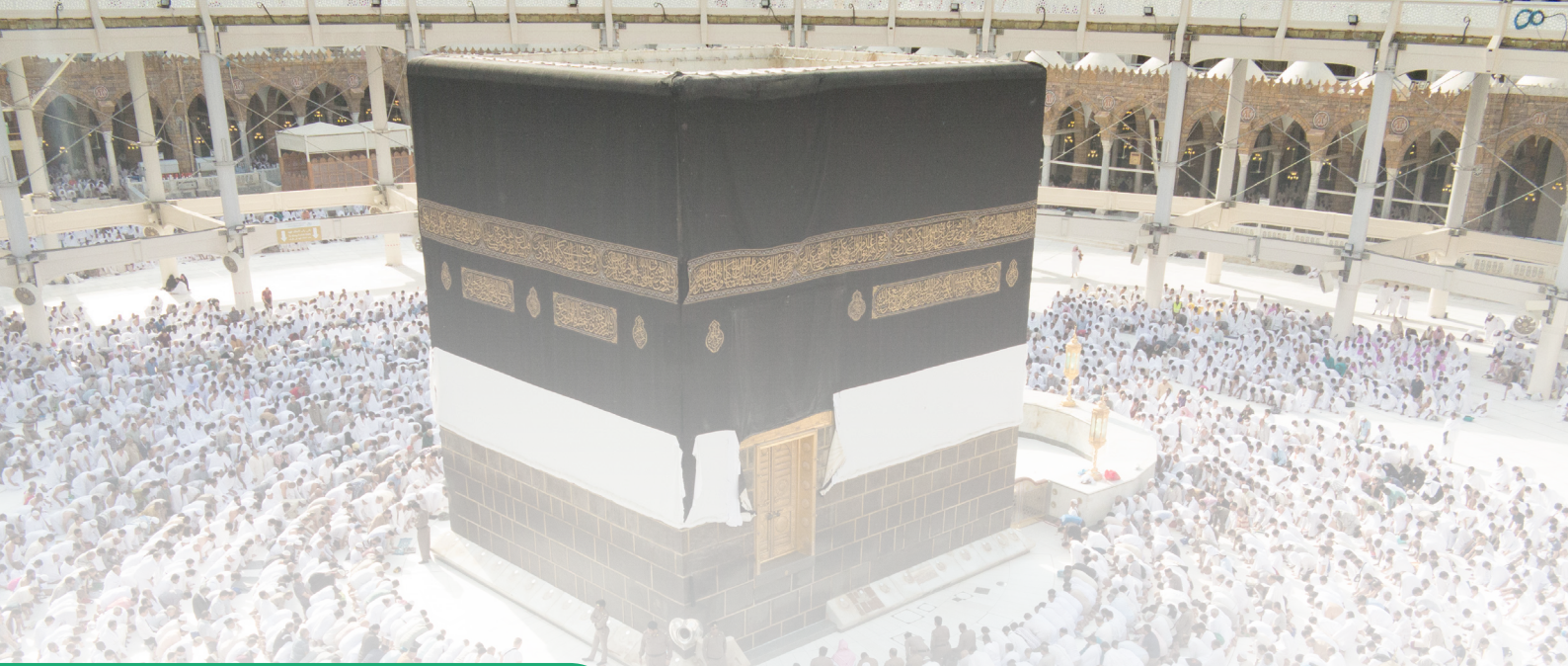
pagpigil sa sarili. Sinabi ni Allah sa Qur'an: **“O kayong mga naniwala! Ipinag-utos sa inyo ang pag-aayuno gaya ng ipinag-utos sa mga nauna sa inyo upang kayo ay magkaroon ng takwa.”** [Surah Al-Baqarah, 2:183]

Sa pamamagitan ng pag-aayuno, nararamdaman ng isang Muslim ang hrap ng mga mahihirap at nangangailangan, natututo siyang maging matiisin, magpigil sa pagnanasa, at mapagnilayan ang mga biyayang ipinagkaloob ni Allah.

Kapag pansamantalang nawala ang pagkain, inumin, at iba pang kaginhawaan, mas lalo niyang nauunawaan ang kahalagahan ng mga ito, at natututo siyang magpasalamat sa mga biyayang madalas nating malimutan.

Ang pag-aayuno ay pagkakataon para sa taos-pusong pagsisisi, at paglapit kay Allah sa pamamagitan ng mga dagdag na pagsamba. Sinabi ng Propeta Muhammad (عليه الله صلى) وسلم: **“Sinumang nag-ayuno sa Ramaḍān nang may pananampalataya at pag-asang tatanggapin ito, patatawarin ang kanyang mga nakaraang kasalanan.”** (Isinalaysay ni Al-Bukhari)

Ang pag-aayuno ay nagdudulot sa isang Muslim ng kalinisan sa kaluluwa at katawan, at pinalalalim ang pakikiisa sa lipunan, sapagkat ito ay isang pangkalahatang pagsamba na pinagsasama-sama ang mga Muslim sa buong mundo.

Ikalimang Haligi

Hajj

Ang Paglalakbay Patungong Makkah para Gampanan ang mga espesyal na gawain sa Itinakdang Panahon

Ang Hajj ay ang ikalimang haligi ng Islam, at ito ay isang obligasyon para sa bawat Muslim na may tamang pag-iisip, nasa hustong gulang, at may kakayahang isagawa ang dakilang pagsambang ito. Sinabi ni Allah sa Qur'an: **“At magpahayag ka sa mga tao ng tungkulin sa Hajj, sila ay darating sa iyo nang naglalakad at sakay sa bawat payat na kamelyo, na nanggagaling mula sa bawat malayong landas.”** [Surah Al-Hajj, 22:27]

Ang Hajj ay pagpapatunay ng Tawhīd (pag-iisa sa pagsamba kay Allah). Tinuturuan nito ang Muslim na italaga ang lahat ng uri ng pagsamba kay Allah lamang. Isa rin itong espiritwal na paglalakbay na nagkakaisa sa mga Muslim mula sa iba't ibang panig ng mundo, sa iisang lugar, upang isagawa ang mga ritwal ng Hajj na sumasalamín sa pagkakaisa ng Ummah at sa kababaang-loob sa harap ni Allah.

Isang bahagi ng Hajj ay ang pagsusuot ng Ihrām, ang simpleng kasuotan na sumasagisagsa pagkakapantay-pantay ng lahat — wala nang mayaman o mahirap, mataas o mababa.

Ang Hajj ay nagbabalik sa isang Muslim sa kanyang likas na kalinisan (fiṭrah), at nagsasauli ng mas matibay na ugnayan sa kanyang Tagapaglikha. Isa rin itong pagkakataon upang magsisi sa mga kasalanan at magsimula muli sa buhay ng kabanalan. Sinabi ng Propeta Muhammad (ﷺ): **“Sinumang nagsagawa ng Hajj at hindi nagsalita ng malaswa ni gumawa ng kasalanan, siya ay babalik (mula sa Hajj) na parang bagong silang na sanggol.”** (Isinalaysay ni Al-Bukhari)

Pangwakas na Pahayag (Konklusyon)

Ang limang haligi ng Islam ang nagsisilbing saligan ng relihiyong Islam, at sa pamamagitan ng mga ito naiaayos ang buhay ng isang Muslim sa kanyang ugnayan kay Allah at sa kanyang kapwa.

Sa pamamagitan ng Shahādah, pinatitibay ng Muslim ang kanyang pananampalataya sa Kaisahan ni Allah at sa Misyon ng Kanyang Sugo na si Muhammad (ﷺ). Sa pamamagitan ng Ṣalāh, Zakāh, Ṣawm, at Ḥajj, naipapakita ang praktikal at espiritwal na pagsunod sa mga kautusan ng Islam.

Ang mga haliging ito ay hindi lamang pansariling pagsamba, kundi isang komprehensibong sistema na nagpapatatag ng isang makatarungan at magkakaisang lipunan, kung saan umiiral ang katuwiran, pagkakaisa, at pagtutulungan sa pagitan ng mga kasapi nito.

Ang ikalawang paksa

Ang mga Haligi ng Pananampalataya (Arkan al-Imān)

Panimula

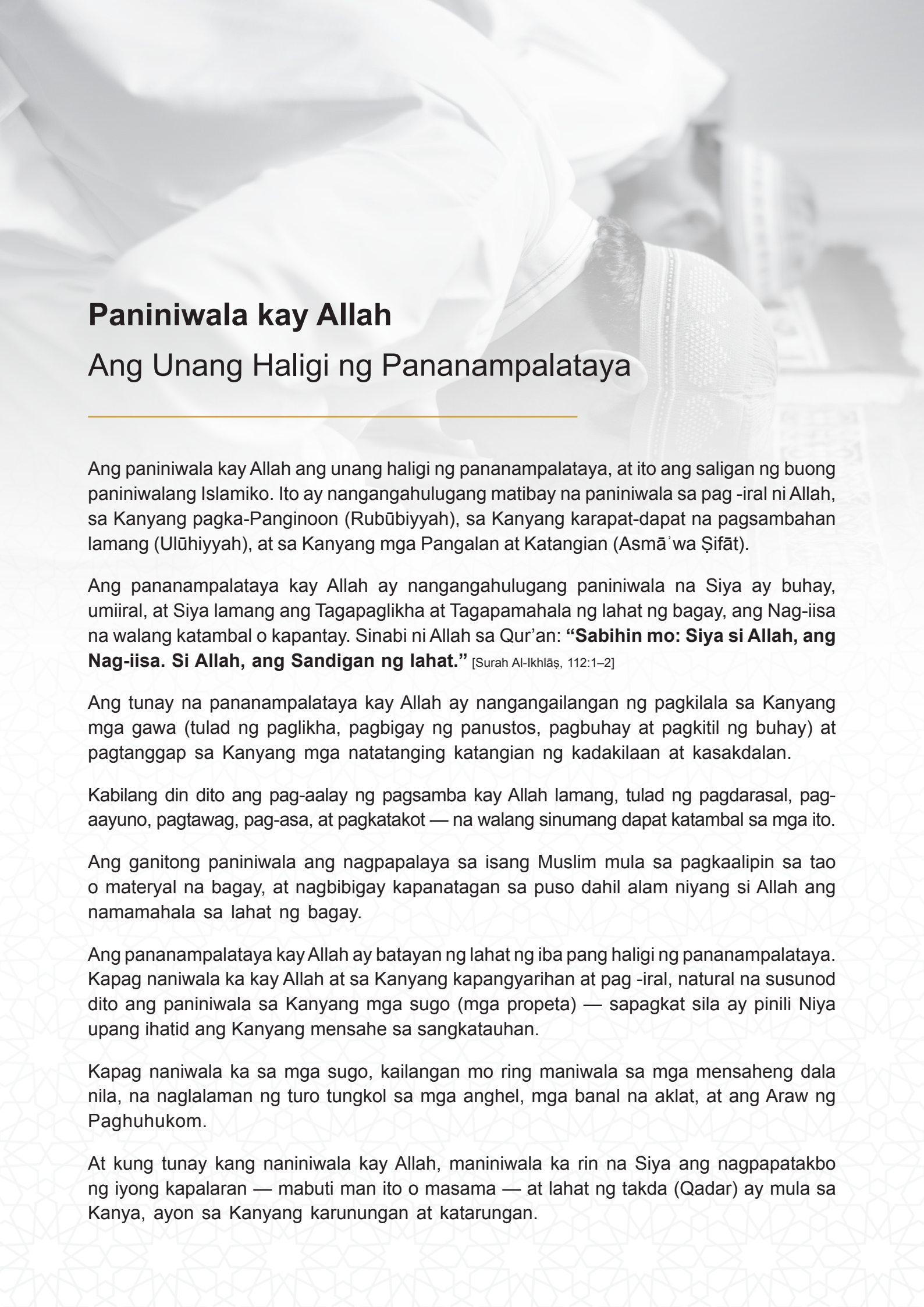
Ang pananampalataya ang pundasyon ng relihiyong Islam, at ito ang nagtatakda ng ugnayan ng tao sa kanyang Panginoon at sa kalibutan sa kanyang paligid. Sa Islam, ang pananampalataya ay hindi lamang basta paniniwala sa puso, kundi ito ay isang komprehensibong sistema na pinagbubuklod ang paniniwala, matibay na pagtitiwala, at ang mga gawaing sumusunod dito. Ang kahulugan nito ay ang matibay na paniniwala sa lahat ng ipinahayag ni Allah at ng Kanyang Sugo, kasabay ng pagtanggap, kapanatagan, at pagsunod sa mga aral na ito.

Upang linawin ang konsepto ng pananampalataya, bumaba si Jibril (Gabriel) sa Propeta (ﷺ) at tinanong siya tungkol dito. Pinaliwanag ng Propeta ang mga haligi ng pananampalataya. Ayon kina ‘Umar ibn al-Khattāb (رضي الله عنه) sinabi ni Jibril: **“Ipaalam mo sa akin ang tungkol sa pananampalataya?”**

Sumagot ang Propeta (ﷺ): **“Na ikaw ay maniwala kay Allah, sa Kanyang mga anghel, sa Kanyang mga aklat, sa Kanyang mga sugo, sa Araw ng Paghuhukom, at na maniwala ka sa Qadar (tadhana) —parehong sa kabutihan at sa kasamaan nito.”** (Isinalaysay ni Muslim)

Ipinataw ni Allah ang anim na haligi ng pananampalataya at inaatasan ang bawat Muslim na maniwala, magkaroon ng kapanatagan, tanggapin, at sumunod sa mga ito. Ang mga haliging ito ang bumubuo sa Islamikong doktrina na pinagbabatayan ng isang Muslim ang kanyang ugnayan sa kanyang Tagapaglikha at sa sangkatauhan.

Sa pananaliksik na ito, tatalakayin natin nang detalyado ang anim na haligi ng pananampalataya.

Paniniwala kay Allah

Ang Unang Haligi ng Pananampalataya

Ang paniniwala kay Allah ang unang haligi ng pananampalataya, at ito ang saligan ng buong paniniwalang Islamiko. Ito ay nangangahulugang matibay na paniniwala sa pag -iral ni Allah, sa Kanyang pagka-Panginoon (Rubūbiyyah), sa Kanyang karapat-dapat na pagsambahan lamang (Ulūhiyyah), at sa Kanyang mga Pangalan at Katangian (Asmā' wa Şifāt).

Ang pananampalataya kay Allah ay nangangahulugang paniniwala na Siya ay buhay, umiiral, at Siya lamang ang Tagapaglikha at Tagapamahala ng lahat ng bagay, ang Nag-iisa na walang katambal o kapantay. Sinabi ni Allah sa Qur'an: **“Sabihin mo: Siya si Allah, ang Nag-iisa. Si Allah, ang Sandigan ng lahat.”** [Surah Al-Ikhlās, 112:1–2]

Ang tunay na pananampalataya kay Allah ay nangangailangan ng pagkilala sa Kanyang mga gawa (tulad ng paglikha, pagbigay ng panustos, pagbuhay at pagkitil ng buhay) at pagtanggap sa Kanyang mga natatanging katangian ng kadakilaan at kasakdalan.

Kabilang din dito ang pag-aalay ng pagsamba kay Allah lamang, tulad ng pagdarasal, pag-aayuno, pagtawag, pag-asa, at pagkatakot — na walang sinumang dapat katambal sa mga ito.

Ang ganitong paniniwala ang nagpapalaya sa isang Muslim mula sa pagkaalipin sa tao o materyal na bagay, at nagbibigay kapanatagan sa puso dahil alam niyang si Allah ang namamahala sa lahat ng bagay.

Ang pananampalataya kay Allah ay batayan ng lahat ng iba pang haligi ng pananampalataya. Kapag naniwala ka kay Allah at sa Kanyang kapangyarihan at pag -iral, natural na susunod dito ang paniniwala sa Kanyang mga sugo (mga propeta) — sapagkat sila ay pinili Niya upang ihatid ang Kanyang mensahe sa sangkatauhan.

Kapag naniwala ka sa mga sugo, kailangan mo ring maniwala sa mga mensaheng dala nila, na naglalaman ng turo tungkol sa mga anghel, mga banal na aklat, at ang Araw ng Paghuhukom.

At kung tunay kang naniniwala kay Allah, maniniwala ka rin na Siya ang nagpapatakbo ng iyong kapalaran — mabuti man ito o masama — at lahat ng takda (Qadar) ay mula sa Kanya, ayon sa Kanyang karunungan at katarungan.

Paniniwala sa mga Anghel

Ikalawang Haligi ng

Pananampalataya Ang paniniwala sa mga anghel ang ikalawang haligi ng pananampalataya. Ang mga anghel ay mga nilikhang gawa sa liwanag (nūr) na nilikha ni Allah upang sumunod sa Kanya at tupdin ang Kanyang mga utos. Sinabi ni Allah sa Qur'an: **“Hindi sila sumusuway kay Allah sa anumang iniuutos Niya sa kanila, at ginagawa nila ang ipinag-uutos sa kanila.”** [Surah At-Tahrīm, 66:6]

Sa Islam, binigyan tayo ng malinaw na paglalarawan tungkol sa mga anghel. Sila ay malalaki at maririlinis na nilikha mula sa liwanag, may kagandahan, hindi lalaki o babae, at may mga pakpak. Sila ay hindi napapagod, hindi nagsasawa sa pagsamba, at hindi nangangailangan ng pagkain o inumin. Binigyan ni Allah ang ilan sa kanila ng kakayahang magpakita sa anyong tao, tulad ng ginawa ni Jibrīl noong siya ay dumalaw sa mga propeta.

Ang kanilang bilang ay napakarami, at tanging si Allah lamang ang nakakaalam kung gaano karami sila. Sila rin ay hindi pantay-pantay sa laki, gampanin, at antas, sapagkat iba-iba ang kanilang mga tungkulin ayon sa ipinag-utos sa kanila ni Allah.

Mga Gawain ng mga Anghel Binanggit sa mga tekstong Islamiko ang ilan sa kanilang mga itinakdang tungkulin:

- May mga nakatalaga lamang sa pagsamba kay Allah araw at gabi.
- Ang ilan ay tagapagdala ng Trono ni Allah.
- Ang iba ay nagtatala at naghahatid ng kapahayagan (tulad ni Jibrīl).
- Ang ilan ay mga tagapag-ingat ng Paraiso (Ridwan) at ng Impiyerno (Malik).
- May mga naglalakbay upang hanapin ang mga pagpupulong ng dhikr (pag-aalaala kay Allah) at mga pagtuturo ng kaalaman.
- Ang ilan ay itinalaga upang kunin ang mga kaluluwa (tulad ni Angel of Death).
- Mayroon ding namamahala sa mga bundok (tulad ni Mikā'il), at marami pang iba.

Bunga ng Paniniwala sa mga Anghel Ang paniniwala sa mga anghel ay nagtuturo sa isang Muslim na may mga nilikhang hindi nakikita, ngunit sila ay patuloy na tumutupad sa utos ni Allah. Ito ay paalala ng kadakilaan at kapangyarihan ni Allah, at nagpapalalim ng takot, respeto, at pagmamahal ng tao sa Kanyang Tagapaglikha Ito rin ay nagtutulak sa Muslim na maging mapag-ingat sa kanyang mga salita at gawa, sapagkat alam niyang may mga anghel na tumatala ng lahat ng kanyang ginagawa.

Paniniwala sa mga Banal na Aklat

Ikatlong Haligi ng Pananampalataya

Ang ikatlong haligi ng pananampalataya ay ang paniniwala sa mga banal na aklat na ibinaba ni Allah upang gabayang espiritwal at moral ang sangkatauhan. Ang mga aklat na ito ay naglalaman ng mga tagubilin, batas, at aral mula sa Diyos, na ipinadala sa pamamagitan ng mga propeta upang ituro sa mga tao ang pagsamba sa iisang Diyos at ang pagsunod sa Kanyang mga kautusan. Sinabi ni Allah: **“Katotohanang Aming isinugo ang Aming mga sugo na may malinaw na mga palatandaan, at Aming ibinaba sa kanila ang Aklat at ang timbangan, upang ang mga tao ay tumayo sa katarungan.”** [Surah Al-Hadid, 57:25]

Mga Aklat na Dapat Paniwalaan Ang mga aklat na dapat paniwalaan ng isang Muslim ay:

1. Tawrah (Torah) – Ibinaba kay Propeta Musa (Moises)
2. Zabur (Mga Awit) – Ibinaba kay Propeta Dawud (David)
3. Injil (Ebanghelyo) – Ibinaba kay Propeta 'Isa (Hesus)
4. Qur'an – Ibinaba kay Propeta Muhammad ﷺ at ito ang huling aklat at pinakaganap sa lahat.

Ang Qur'an: Ang Huling Aklat Ang Qur'an ang pinakahuling kapahayagan at pangwakas na mensahe sa buong sangkatauhan. Ipinahayag ito upang pawiin ang pagkaligaw at ituwid ang mga naunang kasulatan na naiba o nabago sa pagdaan ng panahon. Ito ay nananatiling buo at hindi nabago, at ito ay gabay sa lahat ng tao sa lahat ng panahon.

Bunga ng Paniniwala sa mga Aklat Ang paniniwala sa mga banal na aklat ay nagpapalalim sa pag-unawa ng isang Muslim sa kasaysayan ng propesiya, at nagpapakita na si Allah ay hindi pinabayaang ang Kanyang nilikha, bagkus ay nagpadala ng gabay sa bawat henerasyon. Nauunawaan ng isang mananampalataya na:

- Lahat ng aklat ay nagmula sa iisang Diyos, at nagtuturo ng Tawḥīd (pagkilala sa Kaisahan ni Allah).
- Ang bawat aklat ay naangkop sa panahon at kalagayan ng mga tao noon.
- Sa Qur'an matatagpuan ang buod at ganap na anyo ng lahat ng naunang kapahayagan.

Ang paniniwalang ito ay nagtutulak sa Muslim na pahalagahan ang Qur'an, basahin ito, unawain ang nilalaman nito, at isabuhay ang mga aral nito sa araw-araw.

Paniniwala sa mga Sugo

Mga Tagapagpatnubay ng Mundo

Ang ika-apat na haligi ng pananampalataya ay ang paniniwala sa mga sugo (propeta). Ang mga propeta at sugo ay mga pinili ng Diyos upang dalhin ang Kanyang mga mensahe sa kani-kanilang mga tao, at gabayan sila upang sumamba lamang sa iisang Diyos.

Ang Islam ay relihiyon ng lahat ng mga propeta, gaya ng sinabi ni Allah: **“Ang relihiyon sa paningin ni Allah ay Islam.”** (Surah Aal Imran, 3:19)

At sinabi rin Niya: **“At tunay, Kami ay nagsugo sa bawat ummah ng isang sugo na nagsabi, ‘Sambahin ninyo Si Allah at iwasan ninyo ang mga diyus-diyosan.’”** (Surah An-Nahl, 16:36)

Ano ang Paniniwala sa mga Sugo?

- Paniniwala na ang mga propeta ay mga tao lamang, na pinili ni Allah bilang mga tagapamagitan sa pagitan Niya at ng mga tao.
- Naniniwala tayo na walang kapangyarihan ang mga propeta para sa kanilang sarili o sa iba; sila ay mga tagapagdala lamang ng mensahe.
- Ang mga propeta ay pinananatiling malinis mula sa pagkakamali pagdating sa pagdadala ng mga mensahe ng Diyos (infallible sa kanilang propesiya).

Sino ang mga Propeta na Dapat Maniwalaan?

Kabilang dito sina:

- Propeta Noe (Nuh)
- Propeta Abraham (Ibrahim)
- Propeta Moses (Musa)
- Propeta Jesus (‘Īsa)
- Propeta Muhammad ﷺ at lahat ng mga propeta na binanggit sa Qur’an

Paniniwala sa Araw ng Pagkabuhay Pagkatapos ng Kamatayan

Ang paniniwala sa Araw ng Pagkabuhay Pagkatapos ng Kamatayan ay ang ika-limang haligi ng pananampalataya. Ang Araw ng Pagkabuhay (o Araw ng Paghuhukom) ay ang araw na muling buhayin ng Diyos ang lahat ng tao upang sila ay sukatin at paghusgahan sa kanilang mga ginawa.

Sabi ng Diyos sa Qur'an: **"Kaya ang sinumang gumawa ng kabutihan na kasing gaan ng butil ng pulot-pukyutan ay makikita niya, At ang sinumang gumawa ng kasamaan na kasing gaan ng butil ng pulot- pukyutan ay makikita rin niya."** (Surah Az-Zalzalah, 99:7-8)

Ano ang Kahulugan ng Paniniwala sa Araw ng Pagkabuhay?

- Naniniwala ang isang Muslim na hindi nagtatapos ang buhay sa mundong ito; may buhay pa pagkatapos ng kamatayan.
- Sa araw na iyon, muling bibigyang-buhay ng Diyos ang lahat upang paglingkuran at paghusgahan ayon sa kanilang mga gawa.
- Ang mga naniniwala at sumusunod sa Diyos ay pasasakanya sa Paraiso at magkakaroon ng walang hanggang kaligayahan.
- Ang mga hindi naniniwala at lumabag sa Diyos ay parurusahan sa Impiyerno nang walang katapusan.

Bakit Mahalaga ang Paniniwala sa Araw ng Pagkabuhay?

Ang paniniwala na ito ang nagtutulak sa isang Muslim na mamuhay ng matuwid at may pananagutan dahil ang bawat kilos ay may katumbas na gantimpala o kaparusahan. Pinapalakas nito ang damdamin ng responsibilidad at nag-uudyok sa paggawa ng mabubuting gawa.

Paniniwala sa Tadhana

Ang paniniwala sa tadhana, mabuti man o masama, ay ang ika-anim at huling haligi ng pananampalataya. Ang tadhana ay nangangahulugan na itinakda na ng Diyos ang lahat ng bagay sa sansinukob, at ang lahat ng nangyayari sa buhay—mabuti man o masama—ay ayon sa Kanyang kaalaman at kapangyarihan. Sabi ng Diyos: **“Tunay na lahat ng bagay ay nilikha namin ayon sa isang sukat.”** (Surah Al-Qamar, 54:49)

Ang paniniwala sa tadhana ay nagtuturo sa isang Muslim na matanggap ang kapalaran ng Diyos nang may pagtanggap, maging ito man ay biyaya o pagsubok. Nagbibigay ito ng kapanatagan sa puso dahil naniniwala siyang lahat ng nangyayari ay may hikmat mula sa Diyos, kahit hindi ito agad maintindihan.

Hindi ibig sabihin nito na ang isang tao ay susuko na lang sa mga pangyayari o titigil sa paggawa ng mabuti. Sa halip, hinihikayat ang bawat Muslim na pagsikapan ang kanyang makakaya, habang nananalig na ang kinalabasan ay nasa kamay lamang ng Diyos.

Sabi ng Propeta Muhammad ﷺ **“Magpursige sa kung ano ang makabubuti sa’yo, at humingi ng tulong kay Allah, at huwag mawalan ng pag-asa.”** (Ṣaḥīḥ Muslim).

Pangwakas

Ang anim na haligi ng pananampalataya ay ang pundasyon ng pananampalataya ng isang Muslim. Ito ang naggagabay sa kanyang buhay tungo sa pagsunod sa Diyos at pagsisikap na makamtan ang Kanyang kasiyahan.

Ang paniniwala sa Diyos, mga anghel, mga banal na aklat, mga sugo, Araw ng Pagkabuhay, at tadhana ang nagtutulak sa isang Muslim na mamuhay nang may balanse, kapanatagan, at pagtitiwala sa awa at katarungan ng Diyos.

Ang mga haliging ito ang nagpapalalim ng kamalayan ng isang Muslim sa kanyang lugar sa sansinukob at nagtutulak sa kanya na magtaglay ng mga mabubuting asal at gumawa ng mga mabuting gawa upang makamit ang kasiyahan ng Diyos sa mundong ito at sa kabilang

buhay Ang ikatlong paksa: Ang Dalawang Pagsaksi at ang Kahulugan Nito

Ang ikatlong paksa

Ang Dalawang Pagsaksi at ang Kahulugan Nito

Panimula

Ang dalawang pagsaksi (shahādah) ang unang haligi ng Islam, at ito ang pangunahing daan upang ang isang tao ay makapasok sa relihiyong Islam. Binubuo ito ng dalawang dakilang pahayag:

Ang pagpapatotoo na walang ibang diyos na karapat-dapat sambahin kundi si Allah, At ang pagpapatotoo na si Muhammad ay Sugo ni Allah.

Ang pagsambit ng dalawang ito ay hindi lamang simpleng pagbigkas, kundi isang ganap na pagtanggap sa kahulugan at mga implikasyon nito.

Ang dalawang pagsaksi ay pundasyon ng paniniwala ng isang Muslim, sapagkat ipinapahayag nila ang pagkilala sa kaisahan ni Allah (tawhīd) at ang paniniwala sa propetikong misyon ni Muhammad (ﷺ).

Sa bahaging ito ng pag-aaral, tatalakayin natin ang kahulugan ng dalawang pagsaksi at ang kahalagahan nito sa buhay ng isang Muslim.

Kahulugan ng Tawhid:

Ang Pagsaksi na “La ilaha illallah”

Ang pagsaksi na “**La ilaha illallah**” o “**Walang ibang diyos na karapat-dapat sambahin kundi si Allah**” ay ang unang bahagi ng dalawang shahada, at ito ang pundasyon ng pananampalatayang Islam.

Ibig sabihin nito ay pagkilala at pagtanggap sa kaisahan ni Allah (tawhid), at na walang sinuman o anumang nilikha ang karapat-dapat sambahin kundi Siya lamang. Sinabi ni Allah sa Qur'an: “**At ang inyong Diyos ay Diyos na Nag-iisa. Walang ibang diyos kundi Siya, ang Pinakamahabagin, ang Pinakamaawain.**” (Al-Baqarah: 163)

Ano ang ibig sabihin ng La ilaha illallah?

- Pagtangi sa lahat ng uri ng pagsamba sa ibang nilalang bukod kay Allah.
- Pagtanggap at pagpapatotoo na si Allah lamang ang tunay na Diyos na dapat sambahin.

Ano ang epekto nito sa isang Muslim?

- Nagpapalaya ito sa puso mula sa anumang uri ng shirk (pagtatambal kay Allah).
- Nagtuturo ito ng ikhlās (taos-pusong pagsamba) kay Allah lamang.
- Naghihikeyat ito ng pagsunod at pagtalima sa mga kautusan ni Allah.
- Nagbibigay ito ng kapanatagan, dahil ang tunay na Diyos ay Isa lamang—ang Tagapaglikha at Tagapamahala ng lahat ng bagay.

Hindi sapat ang pagbigkas ng “La ilaha illallah” sa dila lamang; kailangang: Tanggapin ito ng puso, Patunayan sa gawa ng katawan, At talikuran ang lahat ng uri ng pagsamba sa iba bukod kay Allah.

Kahulugan ng Tawhid: Ang Pagsaksi na “La ilaha illallah” Ang pagsaksi na “La ilaha illallah” o **“Walang ibang diyos na karapat-dapat sambahin kundi si Allah”** ay ang unang bahagi ng dalawang shahada, at ito ang pundasyon ng pananampalatayang Islam.

Ibig sabihin nito ay pagkilala at pagtanggap sa kaisahan ni Allah (tawhid), at na walang sinuman o anumang nilikha ang karapat-dapat sambahin kundi Siya lamang. Sinabi ni Allah sa Qur’an: **“At ang inyong Diyos ay Diyos na Nag-iisa. Walang ibang diyos kundi Siya, ang Pinakamahabagin, ang Pinakamaawain.”** (Al-Baqarah: 163)

Ano ang ibig sabihin ng La ilaha illallah?

- Pagtangga sa lahat ng uri ng pagsamba sa ibang nilalang bukod kay Allah.
- Pagtanggap at pagpapatotoo na si Allah lamang ang tunay na Diyos na da...

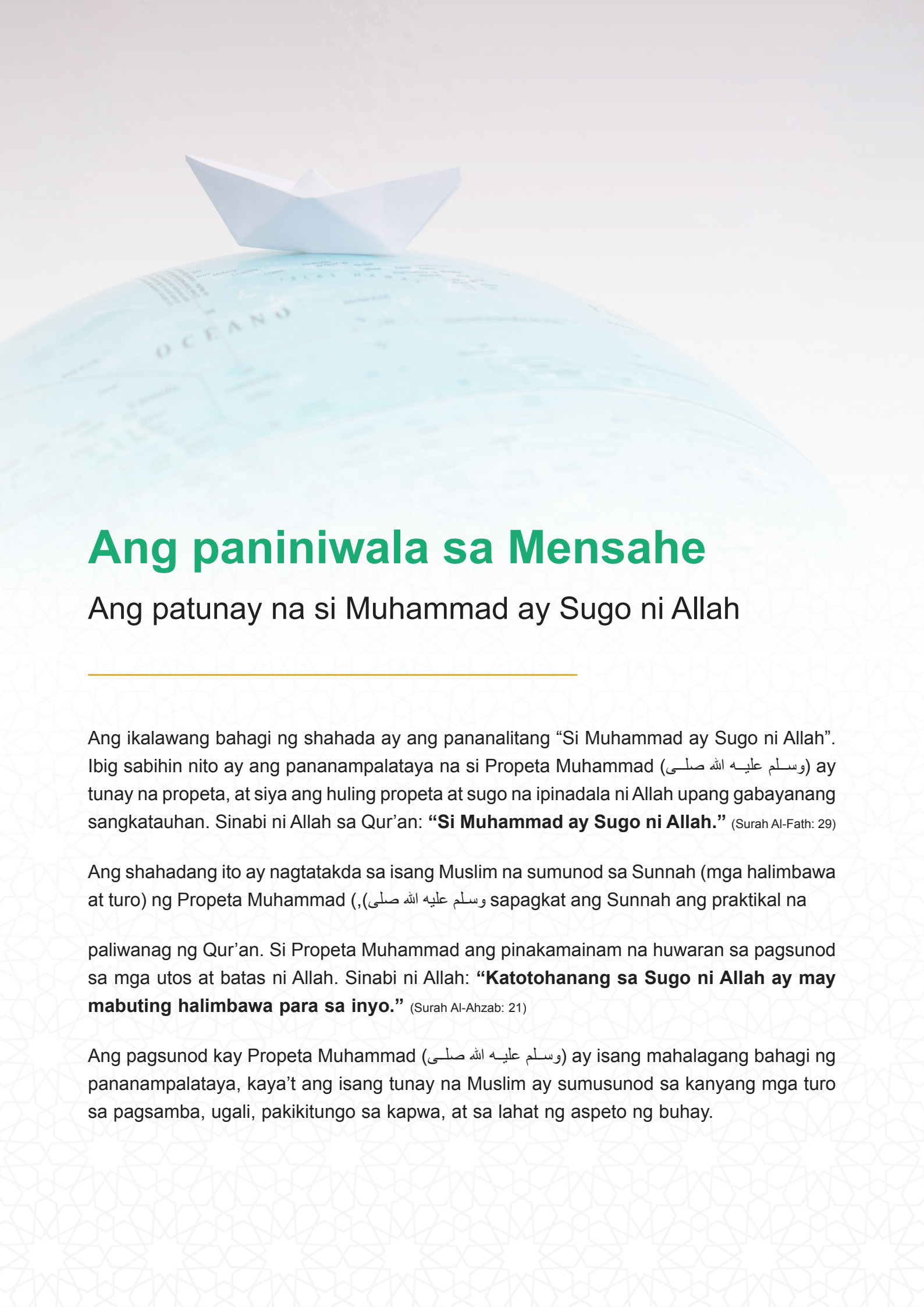
Ang kahulugan ng La ilaha illallah: Ang pananalitang ito (“La ilaha illallah”) ay nagpapawalang-bisa sa lahat ng uri ng shirk (pagtatambal sa Diyos)—maging ito man ay pagsamba sa mga rebulto, tao, o alinmang nilalang bukod kay Allah. Sinabi ni Allah sa Qur’an: “Sabihin mo: Siya si Allah, ang Nag-iisa. Si Allah ang Sandigan ng lahat.

Hindi Siya nagkaanak at hindi Siya ipinanganak. At walang sinuman ang katulad Niya.” (Surah Al-Ikhlās: 1-4)

Ipinapahiwatig din ng shahada ang pagtangga sa pagsamba sa sariling pagnanasa (hawa), kaya’t nangangahulugan ito ng taos-pusong pag-aalay ng pagsamba kay Allah lamang, at pagtalikod sa anumang uri ng karibal ng Diyos—even ang sarili ng tao at ang kanyang mga layaw na taliwas sa utos ni Allah.

Nagbabala si Allah tungkol dito sa Qur’an: **“Nakita mo ba ang taong ginawang diyos ang kanyang sariling pagnanasa, at hinayaan siyang maligaw ni Allah batay sa kanyang kaalaman, at tinatakan ang kanyang pandinig at puso, at nilagyan ng takip ang kanyang paningin? Kaya sino pa ang makapagbibigay ng patnubay sa kanya bukod kay Allah? Kaya hindi ba kayo magpapakatuto?”** (Surah Al-Jathiyah: 23)

Ang shahada ng tawhid ay nagtuturo sa Muslim na ituon ang kanyang puso at buong pagkatao kay Allah lamang sa lahat ng aspeto ng kanyang buhay—sa pagsamba, sa paggawa, at sa pakikitungo sa kapwa.

Ang paniniwala sa Mensahe

Ang patunay na si Muhammad ay Sugo ni Allah

Ang ikalawang bahagi ng shahada ay ang pananalitang “Si Muhammad ay Sugo ni Allah”. Ibig sabihin nito ay ang pananampalataya na si Propeta Muhammad (ﷺ) ay tunay na propeta, at siya ang huling propeta at sugo na ipinadala ni Allah upang gabayanang sangkatauhan. Sinabi ni Allah sa Qur’an: **“Si Muhammad ay Sugo ni Allah.”** (Surah Al-Fath: 29)

Ang shahadang ito ay nagtatakda sa isang Muslim na sumunod sa Sunnah (mga halimbawa at turo) ng Propeta Muhammad (ﷺ), sapagkat ang Sunnah ang praktikal na

paliwanag ng Qur’an. Si Propeta Muhammad ang pinakamainam na huwaran sa pagsunod sa mga utos at batas ni Allah. Sinabi ni Allah: **“Katotohanang sa Sugo ni Allah ay may mabuting halimbawa para sa inyo.”** (Surah Al-Ahzab: 21)

Ang pagsunod kay Propeta Muhammad (ﷺ) ay isang mahalagang bahagi ng pananampalataya, kaya’t ang isang tunay na Muslim ay sumusunod sa kanyang mga turo sa pagsamba, ugali, pakikitungo sa kapwa, at sa lahat ng aspeto ng buhay.

Ang Shahadataan

obligasyong Espiritwal at gawain

Ang shahadataan ay hindi lamang mga salitang binibigkas ng dila, kundi ito ay isang espiritwal at praktikal na pananagutan na may malaking epekto sa buong buhay ng isang Muslim.

Ang shahada na “La ilaha illa Allah” (Walang ibang Diyos na dapat sambahin kundi si Allah) ay nangangahulugan na ang tao ay dapat sumamba kay Allah lamang, magpasakop sa Kanya sa lahat ng bagay, umasa lamang sa Kanya, at manalangin lamang sa Kanya. Ibig din nitong sabihin na ang isang Muslim ay dapat umiwas sa lahat ng sumasalungat sa tunay na Tawheed (pagkilala sa kaisahan ni Allah), tulad ng shirk (pagtatambal kay Allah) at bid’ah (mga inimbentong gawain sa relihiyon).

Samantalang ang shahada na “Muhammad Rasul Allah” (Si Muhammad ay Sugo ni Allah) ay nangangahulugan na ang isang Muslim ay dapat sumunod sa mga turo ni Propeta Muhammad ﷺ at gawin siyang huwaran sa kanyang buhay. Sinabi ng Propeta ﷺ **“Lahat ng aking ummah ay papasok sa Paraiso maliban sa tumanggi.”** Tinanong siya: **“Sino ang tatanggi, O Sugo ni Allah?”** Sumagot siya: **“Ang sumunod sa akin ay papasok sa Paraiso, at ang sumuway sa akin ay siyang tumanggi.”** (Isinalaysay ni Al-Bukhari)

Ang dalawang shahada ay nangangailangan ng pagsasabuhay sa mga gabay at mabubuting asal na dinala ni Propeta Muhammad ﷺ at paglayo sa mga bagay na kanyang ipinagbawal.

Epekto ng Shahadataan

sa Buhay ng Isang Muslim Testimonies

Ang Tawheed (pagkilala sa Kaisahan ni Allah) ay nagbibigay ng kapayapaan ng loob sa Muslim, sapagkat alam niyang si Allah ang may kontrol sa lahat ng bagay, at hindi niya kailangan ng tagapamagitan sa pagitan niya at ng kanyang Tagapaglikha. Sinabi ni Allah: **“Tunay na sa pag-alaala kay Allah, ang mga puso ay nakasusumpong ng kapayapaan.”**

(Surah Ar-Ra'd: 28)

Ang ganitong pananampalataya at pagtitiwala kay Allah ay nagpapabawas ng takot at pangamba sa hinaharap, at nagbibigay sa Muslim ng lakas ng loob upang harapin ang mga hamon sa buhay.

Sa kabilang banda, ang paniniwala sa mensahe ni Propeta Muhammad ﷺ ay nagtuturo sa Muslim ng tamang lanasin sa buhay, na nakabatay sa Qur'an at Sunnah. Ang mensaheng ito ay hindi lamang tungkol sa pagsamba, kundi saklaw nito ang lahat ng aspeto ng buhay—gaya ng pag-uugali, pakikitungo sa kapwa, at mga ugnayang panlipunan.

Ang Muslim na tapat sa kanyang pagsaksi na si Muhammad ay Sugo ni Allah, ay nagsusumikap tularan ang mga mabubuting katangiang itinuturo ng Propeta, tulad ng katapatan, pagiging mapagkakatiwalaan, at paggawa ng kabutihan sa kapwa.

Ang Shahadataan

Susi ng Paraiso

Ang shahadataan ay susi ng pagpasok sa Paraiso at kaligtasan sa Kabilang Buhay. Sinabi ng Propeta Muhammad (ﷺ): “Sinumang magsabi ng: ‘La ilaha illallah (Walang ibang diyos na karapat-dapat sambahin kundi si Allah),’ ay papasok sa Paraiso (Isinalaysay ni Muslim)

Pinangangalagaan din ng shahadataan ang isang tao mula sa walang hanggang pagkaparosahan sa Impiyerno sa Araw ng Paghuhukom, kung siya ay tapat sa kanyang pananampalataya at isinabuhay ang kahulugan ng dalawang patotoo. Sinabi ng Propeta ﷺ **“Sinumang mamatay na alam niya na ‘La ilaha illallah,’ ay papasok sa Paraiso.”** (Isinalaysay ni Muslim)

Kaya’t ang shahadataan ay hindi basta salita lamang, kundi isang kasunduan sa pagitan ng alipin at ng kanyang Panginoon, na nangangailangan ng pagsasabuhay ng tunay na Tawheed at pagsunod sa Sunnah ng Propeta Muhammad ﷺ.

Pangwakas

Ang shahadataan (dalawang patotoo) ay ang pangunahing haligi ng Islam at ang pintuan patungo sa pananampalatayang Islam. Ang Shahada na “La ilaha illallah” ay nagpapatunay ng pagkilala sa Kaisahan ni Allah at pagtakwil sa lahat ng uri ng shirk (pagtatambal sa Kanya).

Ang Shahada na “Muhammadur Rasulullah” ay nagpap obligang sumunod ang isang Muslim sa gabay at halimbawa ng Propeta Muhammad ﷺ.

Ang dalawang patotoo ay hindi lamang mga salitang binibigkas, kundi may malalim na kahulugan na nag-uutos sa tao na lubos na magpasakop kay Allah at sumunod sa Sunnah ﷺ.

Sugo Kanyang ng Sa pamamagitan ng shahadataan, nakakamtan ng Muslim ang kapayapaan ng puso at kasiyahan sa buhay, at nagnanais siyang makamit ang Paraiso at kaligtasan sa Kabilang Buhay.

Ikaapat na paksa

Ang Islam ba ay Relihiyon ng Lahat ng mga Propeta?

Panimula

Ang mga propeta ay mga sugo ni Allah sa sangkatauhan. Isinugo sila ni Allah upang iparating ang Kanyang mensahe at gabayan ang mga tao patungo sa tuwid na landas.

Ang nag-uugnay sa lahat ng mga propeta—mula kay Adan hanggang kay Muhammad (صلى وسلم عليه الله)—ay iisa ang mensahe na kanilang dinala: ang Tawheed (pagkilala sa Kaisahan ni Allah), ibig sabihin ay ang paniniwala sa nag-iisang Diyos na walang katambal.

Lahat ng propeta ay dumating upang anyayahan ang kanilang mga tao na sambahin si Allah lamang, at iwan ang pagsamba sa mga rebulto, tao, o anupamang nilikha.

Ang Islam, na nangangahulugang pagsuko at pagsunod kay Allah, ay siyang relihiyon ng lahat ng mga propeta sa iba't ibang panahon.

Bagamat nagkaiba-iba ang ilang batas o mga paraan ng pagsamba ayon sa panahon at kalagayan, ang batayang mensahe ng pagsamba sa iisang Diyos ay nanatiling pareho sa lahat ng propeta.

Ang Islam

Relihiyon ng Lahat ng mga Propeta

Ang Islam sa pangkalahatang kahulugan ay hindi lamang relihiyon ni Propeta Muhammad ﷺ kundi ito ay mensahe ng Tawheed (**pagpapakilala sa Kaisahan ni Allah**) na dinala ng lahat ng mga propeta.

Ang Islam ay nangangahulugang pagsuko at ganap na pagsunod kay Allah – at ito ang relihiyon na isinabuhay ng bawat propeta mula pa kay Adan hanggang kay Muhammad ﷺ

Sinabi ni Allah sa Qur'an "Katotohanan, ang relihiyon sa paningin ni Allah ay Islam." (Qur'an, Surah Aal 'Imran: 19)

Ipinapakita ng talatang ito na ang tanging relihiyon na tinanggap ni Allah para sa buong sangkatauhan ay Islam – ang relihiyon ng paniniwala sa nag-iisang Diyos, pagsunod sa Kanyang mga utos, at pagtakwil sa anumang uri ng pagsamba sa iba bukod sa Kanya.

Lahat ng mga propeta ay mga Muslim sa malawak na kahulugan ng salita, dahil sila ay tumalima lamang kay Allah, nagturo ng Tawheed, at nanindigan laban sa shirk (pagtatambal kay Allah) at pagsamba sa mga diyus-diyosan.

Ang Mensahe ng Tawheed

Ang Tunay na Layunin ng Lahat ng mga Propeta

Ang paniniwala sa Kaisahan ni Allah (Tawheed) ang siyang pundasyon ng lahat ng mensahe ng mga propeta. Lahat ng propeta ay isinugo sa kanilang mga bayan upang tawagin sila sa pagsamba lamang kay Allah, at talikuran ang pagsamba sa mga diyus-diyosan o alinmang nilikha.

Sinabi ni Allah sa Qur'an: **“At wala kaming isinugong sinumang sugo bago ka, malibang ipinahayag namin sa kanya: Walang tunay na diyos kundi Ako, kaya sambahin ninyo Ako.”** (Surah Al-Anbiyaa: 25)

At sinabi rin Niya **“At katiyakan, Kami ay nagsugo sa bawat sambayanan ng isang sugo (na nagsasabing): Sambahin lamang si Allah at iwasan ang Taghut (lahat ng sinasamba bukod kay Allah).”** (Surah An-Nahl: 36)

Makikita natin sa dalawang talatang ito na iisang mensahe ang dala ng lahat ng sugo: **“La ilaha illallah”** – Walang ibang Diyos na karapat-dapat sambahin kundi si Allah.

Halimbawa, si Propeta Nuh (Noe عليه السلام) ay malinaw na nagsabi sa kanyang mga tao **“O aking mga kababayan! Sambahin ninyo si Allah, wala kayong ibang Diyos maliban sa Kanya.”** (Surah Al-A'raf: 59)

Ganoon din ang panawagan nina Ibrahim, Musa, 'Isa, at Muhammad (sumakanila nawa ang kapayapaan), lahat sila ay nagturo ng parehong aral: ang Tawheed (pagsamba sa iisang Diyos lamang).

Abraham peace be upon him

The father of Prophets and the call towards “tawheed

Abraham the father of Prophets, peace be upon him, was chosen by Allah Almighty for His monotheistic message. His message was to fight idolatry and guide people to worship, Allah, the One. Allah Almighty mentioned Abraham: **(Abraham was a model of excellence, devoted to Allah and inclined to true faith, and he was not one of those who associate partners with Allah)** [An-Nahl:120].

Abraham peace be upon him was an example of a Muslim Prophet who submitted to Allah alone, and never associated with Him anything in worship. Abraham built the Kaaba together with his son Ismaeel, peace be upon them, in order for it to be a house of worshipping Allah alone.

He stood up to his father and people, with all bravery, when they were worshiping idols, and used to tell them as Allah informed us: **(And [remember] when Abraham said to his father and his people, “I disown all that you worship, except the One Who created me; He will surely guide me)** [Az-Zukhruf: 26-27].

Ang mga talatang ito ay nagpapakita na ang mensahe ni Abraham ay tumatawag sa Kaisahan ng Allah Almighty, at tinatanggi ang shirk (paganismo). Marami sa mga lahi ni Propeta Abraham (nawa ang kapayapaan ay sumakanya) ay mga Propeta rin, at lahat sila ay nangaral ng parehong mensahe ng kanilang ama na si Abraham: Islam

Si propeta Musa /Moses at si propeta Isa/Jesus, them

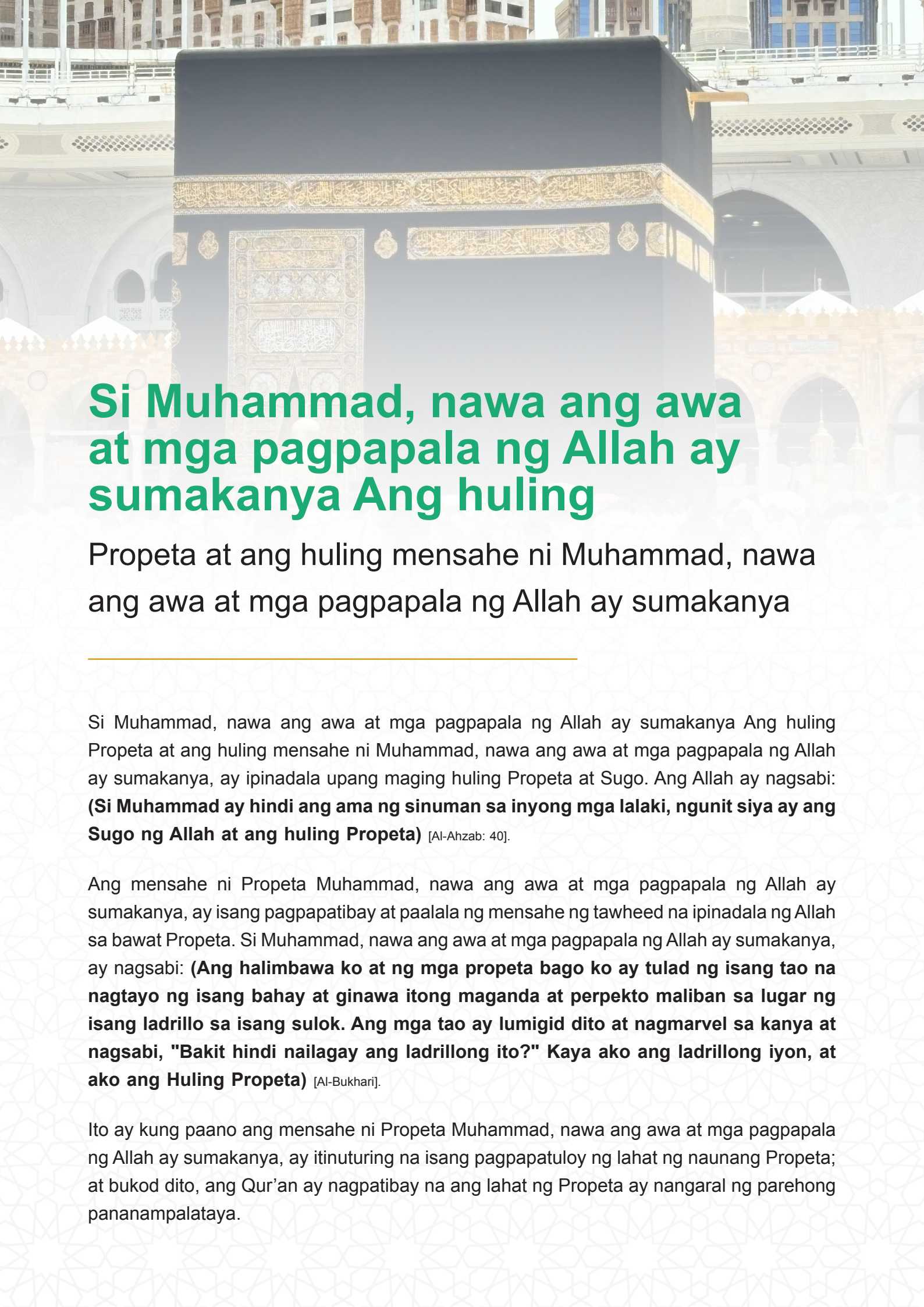
kapayapaan sa kanila Ang parehong mensahe ng "tawheed"

" Si Moses at Jesus, kapayapaan sa kanila, ay kabilang din sa mga pinakadakilang Propeta na ipinadala ng Allah. Ang kanilang mensahe ay ang mensahe ng "tawheed" monoteismo. Si Moses, kapayapaan sa kanya, ay dumating na may mensahe ng tawheed sa mga Anak ng Israel, na ginamit upang turuan sila na sambahin ang Allah lamang, at inutusan sila na labanan ang pagsamba sa guya-idolo na mali ang pagsamba ng kanyang mga tao. Ang Allah ay nagsabi: **(At [alalahanin] nang sinabi ni Moses sa kanyang mga tao, "O aking mga tao, inapi ninyo ang inyong mga sarili sa pagkuha ng guya [para sa pagsamba]. Kaya magbalik-loob kayo sa inyong Tagapaglikha at patayin ang inyong mga sarili [i.e., ang mga may sala sa inyo]; ito ang pinakamabuti para sa inyo sa inyong Tagapaglikha)**

[Al-Baqrah: 54].

Tungkol Kay propeta Isa/ Jesus , kapayapaan sa kanya, siya ay ipinadala upang ipaalala sa mga Anak ng Israel ang mensahe ng tawheed matapos silang lumihis mula sa pagsamba sa Dakilang Allah. Ang Dakilang Allah ay nagsabi Kay propeta Isa /Jesus, kapayapaan sa kanya: **([Sinabi ni propeta Isa], "Katotohanan, ang Allah ang aking Panginoon at ang inyong Panginoon, kaya sambahin Ninyo Siya. Ito ay isang tuwid na landas)** [Maryam: 36].

Si propeta Isa /Jesus, kapayapaan sa kanya, ay hindi dumating na may bagong mensahe na sumasalungat sa mensahe ni Moses o Abraham, sa halip ang kanyang mensahe ay pagpapatibay ng Kaisahan ng Allah at ang pagsamba sa Allah lamang.

Si Muhammad, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya Ang huling

Propeta at ang huling mensahe ni Muhammad, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya

Si Muhammad, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya Ang huling Propeta at ang huling mensahe ni Muhammad, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya, ay ipinadala upang maging huling Propeta at Sugo. Ang Allah ay nagsabi: **(Si Muhammad ay hindi ang ama ng sinuman sa inyong mga lalaki, ngunit siya ay ang Sugo ng Allah at ang huling Propeta)** [Al-Ahzab: 40].

Ang mensahe ni Propeta Muhammad, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya, ay isang pagpapatibay at paalala ng mensahe ng tawheed na ipinadala ng Allah sa bawat Propeta. Si Muhammad, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya, ay nagsabi: **(Ang halimbawa ko at ng mga propeta bago ko ay tulad ng isang tao na nagtayo ng isang bahay at ginawa itong maganda at perpekto maliban sa lugar ng isang ladrillo sa isang sulok. Ang mga tao ay lumigid dito at nagmarvel sa kanya at nagsabi, "Bakit hindi nailagay ang ladrillong ito?" Kaya ako ang ladrillong iyon, at ako ang Huling Propeta)** [Al-Bukhari].

Ito ay kung paano ang mensahe ni Propeta Muhammad, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya, ay itinuturing na isang pagpapatuloy ng lahat ng naunang Propeta; at bukod dito, ang Qur'an ay nagpatibay na ang lahat ng Propeta ay nangaral ng parehong pananampalataya.

Konklusyon

Ang lahat ng mga Propeta, mula kay Adam, kapayapaan sa kanya, hanggang kay Muhammad, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya, ay nangaral ng parehong pangunahing mensahe: na sambahin ang Allah lamang, walang kasama. Ang pangkalahatang kahulugan ng Islam ay pagsuko sa Allah; at ang Islam ay ang relihiyon ng lahat ng Propeta.

Ang pagtawag sa tawheed ay ang batayan kung saan nagtipon ang lahat ng Propeta; dahil ipinadala sila ng Allah upang gabayan ang sangkatauhan sa katotohanan.

Ang Islam ay ang relihiyon na nagkakaisa sa mensahe ng mga Propeta, at ginawa ang kanilang mensahe na tuloy-tuloy sa buong panahon. Sa katunayan, ang Islam ang nagkakaisa sa lahat ng mga mensaheng pangkalangitan sa Kaisahan ng Tagapaglikha, ang Dakila, at gabay sa sangkatauhan tungo sa pagsamba sa Allah at pagsunod sa Kanyang mga utos.

Ikalimang Paksa Mga

Patunay para sa Pag-iral ng isang Tagapaglikha

Panimula

Ang lahat ng umiiral — ang nakikita at hindi natin nakikita — ay patunay at tanda (para sa bawat makatwirang tao) na ang Makapangyarihan, ang Tagapaglikha ay umiiral.

Ang Banal na Qur'an ay tumalakay sa isyu ng paglikha at pamamahala ng Allah sa sansinukob sa isang kakaibang paraan, at dinidirekta ang mga isip na pag-isipan ang lawak ng sansinukob at ang maraming tanda ng Allah. Tinatawag nito ang isip na gumising mula sa pagkakatulog at pag-isipan ang kaharian ng mga langit at lupa, at ang mga tanda at ebidensiya na inilagay ng Allah sa mga ito.

Ang katwiran ng tao (bilang patunay)

Ang katwiran ng tao (bilang patunay) Ang katwiran ng tao ay nagpapahiwatig ng pag-iral ng Allah Almighty dahil ang lahat ng mga nilikha ay dapat may isang lumikha at tagapaglikha. Ang mga nilikha ay hindi maaaring lumikha sa kanilang sarili, ni hindi maaaring magkaroon ng pag-iral sa pamamagitan ng pagkakataon, ni hindi maaaring magkaroon ng pag-iral sa pamamagitan ng pagkakataon. Ang Qur'an ay nagbigay ng isang argumento sa mga nagtatanggi. Ang argumentong ito ay nagsasabi na ang katwiran ng tao ay dapat kilalanin ito, at ang isang malusog na katwiran ng tao ay hindi maaaring tumanggi dito. Sapagkat ang Allah Almighty ay nagsabi: **(Nilikha ba sila ng wala, o sila ang mga lumikha [sa kanilang sarili]? O sila ba ang lumikha sa mga langit at lupa? Sa halip, sila ay hindi tiyak sa pananampalataya)** [At-Toor: 35-36].

Ang nauunawaan natin mula sa mga talata ay ang sumusunod: Tunay na umiiral ka, na isang katotohanan na hindi mo maaaring itanggi; at ang mga langit at lupa ay umiiral nang walang anumang pag-aalinlangan. Kaya, sino ang lumikha sa kanila? Sino ang lumikha sa iyo, at nag-oorganisa sa mundo na iyong tinatahanan? At sino ang lumikha sa mga langit at lahat ng nasa mga ito mula sa mga katawan at mga bagay na umiikot? Sino ang lumikha sa lupa at lahat ng nasa mga ito mula sa mga bundok, karagatan, at ilog? Ito ang dahilan kung bakit karaniwang napapansin natin na ang Banal na Qur'an ay naghihikayat sa katwiran at pag-unawa, at walang mas malinaw na patunay nito kaysa sa malaking bilang ng mga talata na nagtatapos sa mga salita ng Allah: **(Hindi ba kayo magkakaroong ng katwiran), at (Upang maunawaan ninyo).**

Ang katumpakan ng sistema ng sansinukob

Ang katumpakan ng sistema ng sansinukob ay nagpapahiwatig ng pag-iral ng Allah Almighty. Sinuman na tumingin sa sansinukob at sa mga bagay na nasa loob nito mula sa mga bagay na umiikot, at tumingin sa mga nilikha sa paligid niya — ay mapapansin na ang lahat ng mga nilikhang ito (maliit at malaki) ay pinamamahalaan ng mga batas ng pinakamataas na katumpakan at kawastuhan. Halimbawa, ang araw ay sumisikat at lumulubog sa mga tiyak na oras. Ang Allah Almighty ay nagsabi: **(Ang araw at ang buwan ay sumusunod sa kanilang tiyak na mga landas)** [Ar-Rahman:5].

at: **(Siya ang lumikha ng gabi at araw, ang araw at ang buwan — bawat isa ay lumuloy sa sariling landas)** [Al-Anbiya: 33].

Bukod dito, ang kaalaman na naabot ng mga tao — at ang kaalaman na kanilang matutuklasan sa bawat panahon at lugar — mula sa mga pagtuklas ng mga batas at mga sikretong pang-agham; ang lahat ng ito ay patunay ng pag-iral ng Tagapaglikha Almighty, tulad ng pagbanggit ng Allah: **(Makikita mo ang mga bundok, na inaakala mong matatag, ngunit sila ay gumagalaw tulad ng mga ulap — ganoon ang gawa ng Allah, na gumawa ng lahat ng bagay na perpekto)** [An-Naml:88].

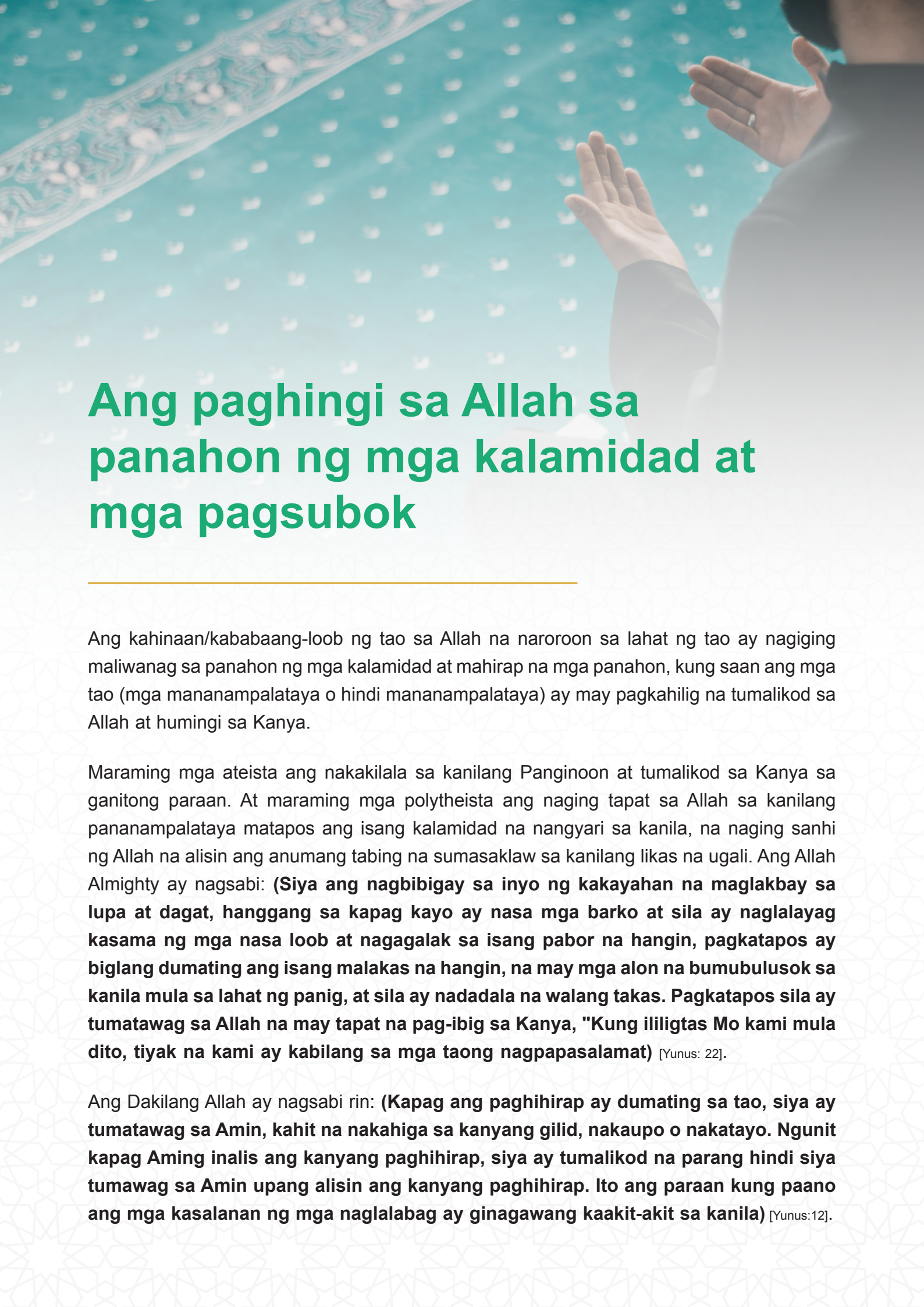
Dati, pinaniniwalaan na ang lupa at ang mga bundok ay parehong matatag at hindi gumagalaw, hanggang sa napatunayan na ang lupa ay umiikot, pati na rin ang mga bundok **(at may iba't ibang mga galaw din)**.

Ang dalisay na likas na ugali ay nagpapahiwatig ng pag-iral ng Allah

Ang Qur'an ay nagsabi na ang malusog na likas na ugali at dalisay na budhi ay nagpapatunay sa pag-iral ng Allah Almighty nang walang anumang katibayan. Hindi lamang iyon, kundi ang Kanyang Kaisahan ay itinuturing na isang karaniwang ugali na likas sa kalikasan. Ito ang dahilan kung bakit nakikita mo ang milyun-milyong tao na naniniwala sa pag-iral ng isang Diyos sa sansinukob na ito; gayundin, ang mga makatwirang tao, mga iskolar, mga pantas — at higit sa lahat ang mga Propeta at mga taong matuwid — ang lahat ng sila ay naniniwala sa Allah at tinatawag ang mga tao sa Allah. Gayunpaman, ang mga tao ay napapaligiran ng maraming mga kadahilanan na naglalayo sa kanila mula sa paniniwala sa Allah Almighty, tulad ng mga jinn at mga demonyong tao na nagliligaw sa isa, ang pagkahilig na maging tamad, ang kawalan ng kaalaman sa relihiyon o ang pagsunod sa mga pagnanasa.

Ayon sa awtoridad ni Abu Hurairah, nawa ang Allah ay masiyahan sa kanya, na nagsabi: Ang Sugo ng Allah, nawa ang awa at mga pagpapala ng Allah ay sumakanya, ay nagsabi: **(Walang anak na ipinanganak maliban sa isang estado ng fitrah, pagkatapos ang kanyang mga magulang ay ginagawa siyang isang Hudyo, isang Kristiyano, o isang Zoroastrian)** [Al-Bukhari & Muslim].

Ang paghingi sa Allah sa panahon ng mga kalamidad at mga pagsubok

Ang kahinaan/kababaang-loob ng tao sa Allah na naroroon sa lahat ng tao ay nagiging maliwanag sa panahon ng mga kalamidad at mahirap na mga panahon, kung saan ang mga tao (mga mananampalataya o hindi mananampalataya) ay may pagkahilig na tumalikod sa Allah at humingi sa Kanya.

Maraming mga ateista ang nakakilala sa kanilang Panginoon at tumalikod sa Kanya sa ganitong paraan. At maraming mga polytheista ang naging tapat sa Allah sa kanilang pananampalataya matapos ang isang kalamidad na nangyari sa kanila, na naging sanhi ng Allah na alisin ang anumang tabing na sumasaklaw sa kanilang likas na ugali. Ang Allah Almighty ay nagsabi: **(Siya ang nagbibigay sa inyo ng kakayahan na maglakbay sa lupa at dagat, hanggang sa kapag kayo ay nasa mga barko at sila ay naglalayag kasama ng mga nasa loob at nagagalak sa isang pabor na hangin, pagkatapos ay biglang dumating ang isang malakas na hangin, na may mga alon na bumubulusok sa kanila mula sa lahat ng panig, at sila ay nadadala na walang takas. Pagkatapos sila ay tumatawag sa Allah na may tapat na pag-ibig sa Kanya, "Kung ililigtas Mo kami mula dito, tiyak na kami ay kabilang sa mga taong nagpapasalamat)** [Yunus: 22].

Ang Dakilang Allah ay nagsabi rin: **(Kapag ang paghihirap ay dumating sa tao, siya ay tumatawag sa Amin, kahit na nakahiga sa kanyang gilid, nakaupo o nakatayo. Ngunit kapag Aming inalis ang kanyang paghihirap, siya ay tumalikod na parang hindi siya tumawag sa Amin upang alisin ang kanyang paghihirap. Ito ang paraan kung paano ang mga kasalanan ng mga naglalabag ay ginagawang kaakit-akit sa kanila)** [Yunus:12].